

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 20 november 2018 met nummer RvVb-A-1819-0305
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0797-A

Verzoekende partijen	1. de bvba MARVADO 2. de heer Ad KERSEMANS 3. mevrouw Vera QUIRIJNEN vertegenwoordigd door advocaat Gregory VERHELST met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Uitbreidingstraat 2
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente MERKPLAS vertegenwoordigd door advocaat Els EMPEREUR met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Generaal Lemanstraat 67

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 17 juli 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 27 april 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de bvba PEKRI (hierna: de aanvrager) tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merksplas van 16 december 2016 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de aanvrager een vergunning verleend voor de nieuwbouw van een opslagbassin voor effluent en dunne mest op de percelen gelegen te 2330 Merksplas, Geheul 11C, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie C, nr. 37 E3.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 16 oktober 2018.

Advocaat Bert VAN WEERDT *loco* advocaat Gregory VERHELST voert het woord voor de verzoekende partijen.

Advocaat Shavkat EGAMBERDIEV *loco* advocaat Els EMPEREUR voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 3 november 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 16 april 2018 toe in de debatten.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

1.

De aanvrager dient op 30 augustus 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merkplas een aanvraag in voor een vergunning voor *“de nieuwbouw van een opslagbassin voor effluent en dunne mest bij een bestaande mestverwerkingsinstallatie”* op een perceel gelegen te 2330 Merksplas, Geheul 11C.

De aanvraag betreft het omvormen van de bestaande mestverwerkingsinstallatie naar een biologische mestverwerkingsinstallatie met een hogere capaciteit. Tevens wordt een nieuw bassin gebouwd voor de opslag van effluent met aansluitend een opslagbassin voor de opvang van dunne mest. Verder wordt er een nieuwe technische ruimte gebouwd aansluitend bij de bestaande mestverwerkingsinstallatie.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Glastuinbouw’, goedgekeurd op 30 januari 2014.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 19 september 2016 tot en met 20 oktober 2016, worden twee bezwaarschriften ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merkplas weigert op 16 december 2016 een vergunning.

Tegen deze beslissing tekent de aanvrager op 13 januari 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 2 maart 2017 om dit beroep niet in te willigen en de vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 4 april 2017 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in een aanvullend verslag op 20 april 2017 om het beroep in te willigen en de vergunning te verlenen.

De verwerende partij verklaart het beroep op 27 april 2017 gegrond en verleent een vergunning.

Dit is de bestreden beslissing.

2.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de aanvrager tevens op 20 juni 2016 een aanvraag heeft ingediend *“tot het verkrijgen van een milieuvergunning om een varkensbedrijf met mestverwerkingsinstallatie, gelegen Geheul 11C te 2230 Merksplas, (...) te veranderen door uitbreiding, wijziging door conformering aan de CPL-verordening en toevoeging van een varkensbedrijf met mestverwerkingsinstallatie”*.

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw heeft de beroepen aangetekend tegen het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen van 3 november 2016 *“houdende het verlenen van een vergunning (...) voor het veranderen door uitbreiding en wijziging van een varkensbedrijf met mestverwerkingsinstallatie”*, zonder voorwerp verklaard. De beslissing vermeldt dat de exploitant op 19 mei 2017 heeft laten weten afstand te doen van de milieuvergunning die werd verleend door de deputatie.

Nog volgens de gegevens van het dossier blijkt de aanvrager op 18 oktober 2017 een omgevingsvergunning te hebben aangevraagd, die door de deputatie van de provincie Antwerpen werd verleend op 9 mei 2018.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. VERVAL VAN DE STEDENBOUWKUNDIGE VERGUNNING

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen zetten uiteen:

“...

15. Door de verwerende partij werd bij besluit van 27 april 2017 het administratief beroep tegen het besluit van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 16 december 2016 ingewilligd, en werd de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd (stuk 1).

Bij besluit van de verwerende partij van 3 november 2016 werd de corresponderende milieuvergunning afgeleverd (stuk 8). Hiertegen werd administratief beroep ingesteld bij de Minister van Omgeving (stuk 9). Met een schrijven dd. 19 mei 2017 deed de vergunningsaanvrager blijkbaar afstand van deze milieuvergunning (zie stuk 14). Op dat ogenblik was de bestreden stedenbouwkundige vergunning reeds verleend.

16. Bij de uiteenzetting van de feiten werd reeds toegelicht dat verzoekers aan de minister van Omgeving gevraagd hadden om het verval van de bestreden stedenbouwkundige vergunning vast te stellen ingevolge de afstand en definitieve weigering van de corresponderende milieuvergunning, maar de minister is ten onrechte niet ingegaan op dit verzoek.

17. Overeenkomstig artikel 5, § 1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 4.5.1, § 1 VCRO vervalt de stedenbouwkundige vergunning wanneer de corresponderende milieuvergunning in laatste administratieve aanleg wordt geweigerd. Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt in dat geval meegedeeld aan de aanvrager en aan de overheid die de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend, en dit verval wordt tevens bekend gemaakt aan het publiek.

In de rechtspraak van de Raad van State wordt de afstand of de intrekking van een aanvraag voor de toepassing van de koppelingsregeling gelijkgesteld met een definitieve weigering ervan (zie o.m. RvS 9 maart 2009, nr. 191.153, De Schrijver; RvS 27 februari 2006, nr. 155.616, Van Den Bossche). De afstand van een vergunningsaanvraag staat gelijk aan een weigering in laatste administratieve aanleg (S. DE RIDDER, "De verzaking aan de bouwaanvraag en de koppeling tussen de stedenbouwkundige en milieuvergunning", MER 2010, 154).

18. In deze zaak werd de afstand van de vergunningsaanvraag – preciezer: van de bekomen milieuvergunning, waartegen door derden administratief beroep werd ingesteld – bovendien gedaan op een ogenblik dat door alle adviesinstanties negatief advies was verleend over de aanvraag. Eerder dan de inhoud van de adviezen te proberen te betwisten, heeft de aanvrager de handdoek in de ring geworpen en verzaakt aan de aanvraag en de bekomen vergunning.

Redelijkerwijze kan die afstand, gezien de omstandigheden, niet anders begrepen worden dan als een afstand aan het project waarvoor stedenbouwkundige vergunning werd bekomen.

19. Doordat de aanvrager bij brief van 19 mei 2017 afstand heeft gedaan van de milieuvergunning die de verwerende partij op 3 november 2016 had verleend, is de stedenbouwkundige vergunning dd. 27 april 2017 komen te vervallen.

Verzoekende partijen vragen Uw Raad in de eerste plaats om vast te stellen dat voormelde stedenbouwkundige vergunning is vervallen, en het besluit te verwijderen uit het rechtsverkeer.
..."

De tussenkomende partij stelt:

"...

Verwerende partij werpt terecht op dat de onderhavige stedenbouwkundige vergunning thans vervallen is, nu de vergunningsaanvrager op 19 mei 2017 afstand heeft gedaan van de met de stedenbouwkundige vergunning overeenstemmende milieuvergunning.

Artikel 4.5.1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 Milieuvergunningsdecreet bepalen dat een stedenbouwkundige vergunning van rechtswege vervalt wanneer de milieuvergunning definitief geweigerd wordt. Van een definitieve weigering van de milieuvergunning is sprake wanneer de termijn om administratief beroep in te stellen, verstreken is, of wanneer het vergunningverlenend bestuur de milieuvergunning na administratief beroep heeft geweigerd.

Een stedenbouwkundige vergunning is één en ondeelbaar. Ze vervalt van rechtswege door de definitieve weigering van de milieuvergunning waarvoor een stedenbouwkundige vergunning werd verleend.

Ingevolge de door verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak van de Raad van State zou de afstand of de intrekking gelijkgeschakeld zijn met een definitieve weigering.

Uit de omstandigheden van de zaak blijkt duidelijk dat de vergunningsaanvrager op 19 mei 2017 ondubbelzinnig en onvoorwaardelijk afstand heeft gedaan van de milieuvergunning, nu de passende beoordeling niet werd onderworpen aan een openbaar onderzoek. Aangezien het ontbreken van de passende beoordeling niet kon worden rechtgezet tijdens de beroepsprocedure heeft de vergunningsaanvrager derhalve een nieuwe omgevingsvergunningsaanvraag ingediend op 11 september 2017.

*Om al deze redenen sluit tussenkomende partij zich aan bij het standpunt van verzoekende partijen en vraagt Uw Raad om het verval van de stedenbouwkundige vergunning vast te stellen.
...*

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen voeren in essentie aan dat de aanvrager afstand heeft gedaan van de milieuvergunning die gekoppeld is aan de bestreden beslissing, waardoor, met toepassing van artikel 4.5.1 VCRO en artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: Milieuvergunningsdecreet), de bestreden stedenbouwkundige vergunning is vervallen.

De verwerende partij heeft beslist om geen antwoordnota in te dienen en voert derhalve geen betwisting over het verval van de stedenbouwkundige vergunning. Evenmin als de aanvrager, die bij aangetekende brief van 16 oktober 2017 door de griffie werd uitgenodigd om tussen te komen in de onderliggende zaak, doch geen verzoekschrift tot tussenkomst heeft ingediend.

2.

Artikel 4.5.1, §2, lid 3 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“ ...

Wordt de milieuvergunning evenwel definitief geweigerd in de zin van artikel 5, §1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, dan vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege.

...”

Artikel 5, §1, leden 4 en 5 van het Milieuvergunningsdecreet luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“ ...

§1. ...

Als de milieuvergunning definitief wordt geweigerd, vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege.

...

De milieuvergunning wordt beschouwd als definitief geweigerd nadat de termijn om een administratief beroep in te dienen, met toepassing van artikel 23, §3, verstreken is, of nadat de milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid in beroep is geweigerd als een dergelijk administratief beroep werd ingesteld.

...”

3.

Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat de aanvrager op 19 mei 2017 aan de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw heeft meegedeeld afstand te doen van de milieuvergunning die op 3 november 2016 werd verleend door de deputatie van de provincie Antwerpen. Het wordt niet

betwist dat deze milieuvergunning was gekoppeld aan de bestreden stedenbouwkundige vergunning.

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, die in laatste instantie diende te oordelen over de aanvraag tot milieuvergunning, heeft daarop de beroepen aangetekend tegen de milieuvergunning zonder voorwerp verklaard.

Het uitdrukkelijk afstand doen van de milieuvergunning, waardoor de Vlaamse minister niets anders restte dan de administratieve beroepen zonder voorwerp te verklaren, is, gelet op de in het vorig randnummer aangehaalde bepalingen, in beginsel gelijk te stellen met een definitieve weigering van de aangevraagde milieuvergunning in de zin van artikel 5, §1, lid 5 Milieuvergunningsdecreet. Het is niet aan de Raad om, los van de argumentatie van enige procespartij, te onderzoeken of er redenen zouden kunnen bestaan om van dit beginsel af te wijken.

De conclusie van het voorgaande is dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning overeenkomstig artikel 4.5.1, §2, lid 3 VCRO van rechtswege is vervallen, waardoor het beroep van de verzoekende partijen zonder voorwerp is.

VI. KOSTEN - RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

De verzoekende partijen vragen de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, ten laste te leggen van de verwerende partij.

Noch de verzoekende partijen, noch de verwerende partij hebben het teloorgaan van het voorwerp van de voorliggende vorderingen veroorzaakt. Het is dan ook passend en billijk om de kosten van het geding over de partijen te verdelen.

Op grond van artikel 21, §7 DBRC-decreet kan de Raad op verzoek van een partij, een rechtsplegingsvergoeding toekennen ten laste van de in het ongelijk gestelde partij. Zoals hierboven reeds gesteld, kunnen noch de verzoekende partijen, noch de verwerende partij als de ten gronde 'in het ongelijk gestelde partij' beschouwd worden. Op het verzoek tot het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding kan derhalve niet worden ingegaan.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente MERKSPLAS is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 600 euro ten laste van de verzoekende partijen en de verwerende partij, telkens elk voor de helft. De Raad verwerpt de vraag van de verzoekende partijen tot het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 20 november 2018 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Chana GIELEN

Nathalie DE CLERCQ